

Arrest

nr. 104 235 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater})

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 juli 2005 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 31 maart 2006 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van verblijf.

1.2. Op 26 juli 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 15 januari 2008 nam het Commissariaat-generaal dienaangaande beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad op 27 mei 2008 met arrest nr. X.

1.3. Op 18 juli 2008 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 31 juli 2009 weigerde het Commissariaat-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, wat werd bevestigd door de Raad op 30 oktober 2009 bij arrest nr. X.

1.4. Op 22 oktober 2012 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 24 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende niet in overwegingname van de asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis werd gesteld.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten xxx geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 22.10.2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 13.07.2005 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.03.2006 werd afgesloten met een beslissing 'weigering van verblijf vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); overwegende dat de betrokkene op 26.07.2007 een tweede asielaanvraag indiende die op 29.05.2008 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); overwegende dat de betrokkene op 30.06.2008 een derde asielaanvraag indiende die op 04.11.2009 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de RW; overwegende dat de betrokkene op 22.1.2012 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene verklaart geen nieuwe documenten te kunnen voorleggen; overwegende dat de betrokkene verklaart bekeerd te zijn tot Getuige van Jehovah en als zodanig niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel document kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 30.06.2008 en 24.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In eerste middel voert verzoeker in zijn synthesesmemorie de schending aan van artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige-feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

Artikel 51/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende :

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing dd. 24 oktober 2012 laat uitschijnen, heeft verzoeker n.a.v. zijn tweede asielaanvraag dd. 22 oktober 2012 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Meer bepaald stelde verzoeker dat hij zich tijdens zijn verblijf in België bekeerd heeft tot Jehova's Getuige.

Verzoeker stelde dat hij sinds 2,5 jaar praktiserend lid is binnen de gemeenschap van Jehova's Getuige en dat hij daardoor niet kan terugkeren naar Iran.

In het streng islamitische Iran staan strenge straffen op het zich bekeren tot een andere godsdienst.

Verzoeker haalde tevens aan dat hij weldra nieuwe documenten dienaangaande zou ontvangen, o.a. van zijn advocaat in Iran, waarna hij deze documenten zou kunnen toevoegen aan zijn dossier.

Gelet op zijn bekering tot een andere godsdienst dan de Islam staat het voor verzoeker vast dat zijn leven momenteel in gevaar is in Iran en dat hij in de huidige omstandigheden onmogelijk kan terugkeren gezien zijn veiligheid niet gegarandeerd is.

De vrees van verzoeker is wel degelijk gegrond.

Gelet op de uiteenzetting die hij heeft gegeven, staat het vast dat verzoeker in Iran geen normaal leven zal kunnen hebben.

Bij een terugkeer naar zijn herkomstland staat het vast dat verzoeker het slachtoffer zal worden van ernstige moeilijkheden.

De elementen in verzoekers asioldossier tonen duidelijk aan dat zijn veiligheid wel degelijk in gevaar is in Iran.

Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting.

Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoeker n.a.v. zijn tweede asielaanvraag wel degelijk nieuwe gegevens heeft voorgelegd aangaande zijn vrees voor vervolging.

Ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag dd. 22 oktober 2012 heeft verzoeker aan de DVZ het volgende verklaard :

"Vandaag kan ik u geen nieuwe documenten voorleggen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag. Ik ben bekeerd tot Getuige van Jehova.

Dit sedert 2.5 jaar geleden.

Hierdoor kan ik niet terugkeren naar Iran daar het bekeren van Islam tot een andere godsdienst verboden is.

Er staan zware straffen op het bekeren tot een andere godsdienst.

Je kan zelfs de doodstraf krijgen.

Ik vraag u nog enkele tijd in respijt om nog documenten (documenten van mijn Iraanse advocaat) te kunnen voorleggen.

Ik verwacht nog nieuwe documenten te bekomen in de nabije toekomst. "

Deze verklaringen spreken voor zich en laten niet de minste twijfel bestaan.

Ten onrechte heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen, en dit in hoofdzaak omdat de vorige asielaanvragen van verzoeker reeds waren afgewezen.

Op de dag van zijn gehoor bij de FOD Binnenlandse Zaken dd. 24 oktober 2012 had verzoeker (nog) geen documenten kunnen voorleggen die zijn asielrelaas konden staven.

Niettemin had verzoeker aangehaald dat hij in de loop van de daaropvolgende dagen wél documenten zou verkrijgen, o.a. van zijn advocaat in Iran, dewelke hij vervolgens zou kunnen toevoegen aan zijn dossier.

Verweerder ging ten onrechte niet in op verzoekers vraag om hem hiervoor enkele dagen respijt te geven en verkoos een veel te snelle en voorbarige beslissing te nemen houdende weigering van verzoekers asielaanvraag op grond van het feit dat verzoeker zich zou beperken tot louter gemakkelijke verklaringen zonder enig document voor te leggen om zijn nieuwe asielaanvraag te staven.

Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat- vluchteling, dient dit genuanceerd te worden :

"f« most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner."

Vrij vertaald :

In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten.

Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asielaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

(2) Benefit of the doubt

203. After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt.

204. The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicant's general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status

*under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*⁵, 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker.

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Iran uit vrees om er vervolgd te zullen worden.

Voor verzoeker is het duidelijk dat zijn veiligheid aldaar in gevaar is en dat hij er geen normaal leven zal kunnen leiden.

Er is geen ernstige reden om te twijfelen aan de verklaringen van verzoeker.

Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoeker dienen over te dragen aan het CGVS, zodat nadien -in het kader van de verdere onderzoeksfase van zijn asielaanvraag door het CGVS, deze laatste een volledig onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoeker te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de nieuwe elementen (m.n. zijn bekering tot Getuige van Jehova) die hij had aangehaald n.a.v. zijn tweede asielaanvraag.

Het relaas van verzoeker vereiste aldus zeker een verdergaand onderzoek door hetzij verweerder, hetzij het CGVS, dat onmogelijk in de procedure van "weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag" kan beoordeeld worden, maar wel in de latere procedure voor het CGVS.

De door verweerder ingeroepen weigeringsmotieven zijn trouwens helemaal niet fundamenteel noch voldoende om een beslissing te nemen cfr. "Bijlage 13 quater".

De aangevochten beslissing dd. 24 oktober 2012 is foutief en onafdoende gemotiveerd en maakt daarom een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

2.2. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. De Raad stelt verder aan de hand van het betoog vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101 624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, eveneens gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.4. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.5. De gemachtigde kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.6. Het begrip *“nieuw gegeven”* omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar *“nieuw”* zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielpcedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag het volgende verklaarde: *“Vandaag kan ik u geen nieuwe documenten voorleggen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag. Ik ben bekeerd tot Getuige van Jehova. Dit sedert 2,5 jaar geleden. Hierdoor kan ik niet terugkeren naar Iran daar het bekeren van Islam tot een andere godsdienst verboden is. Er staan zware straffen op het bekeren tot een andere godsdienst. Je kan zelfs de doodstraf krijgen; Ik vraag u nog enkele tijd respijt om nog documenten (documenten van mijn Iraanse advocaat) te kunnen voorleggen. Ik verwacht nog nieuwe documenten te bekomen in de nabije toekomst.”*

Verzoeker betoogt dat hij aldus wel nieuwe elementen heeft aangebracht, met name dat hij 2,5 jaar praktiserend lid is van de Getuigen van Jehova en daardoor niet naar Iran kan terugkeren. Verzoeker stelt dat de gemachtigde door geen ernstig onderzoek te willen voeren naar de aangehaalde nieuwe elementen zijn beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden.

2.8. *In casu*, stelt de Raad vast dat de gemaakte verklaringen van verzoeker m.b.t. zijn lidmaatschap van de getuigen van Jehovah weliswaar nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd en betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoekers ze had kunnen aanbrengen.

Evenwel, dienen de voorgelegde elementen tevens “*ernstige aanwijzingen*” te bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet,

2.9. De Raad herhaalt dat een *prima facie* beoordeling van de bewijswaarde van de aangebrachte elementen niet buiten de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris. (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde als volgt motiveerde: *“overwegende dat de betrokkene verklaart geen nieuwe documenten te kunnen voorleggen; overwegende dat de betrokkene verklaart bekeerd te zijn tot Getuige van Jehovah en als zodanig niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel document kan staven.”*

Waar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich beperkt tot blote verklaringen, wat trouwens niet wordt betwist noch weerlegd, komt deze beoordeling de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor.

Voorts wijst de Raad erop dat, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, het in eerste instantie aan de verzoeker is om zorgvuldig te handelen en, bij de indiening van een herhaalde asielaanvraag, de nodige stavingsstukken voor te leggen om aan te tonen dat alle voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. De gemachtigde kan bezwaarlijk oordelen over stukken die er nog niet zijn. Noodgedwongen dient de gemachtigde aldus de blote verklaringen van verzoeker te beoordelen die evenwel in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet volstaan.

Het loutere gegeven dat verzoeker het hiermee niets eens is, toont niet aan dat de gemachtigde in zijn beoordeling van verzoekers blote beweringen, die geenszins gestaafd worden met een begin van bewijs, kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing getroffen werd naar aanleiding van verzoekers vierde asielaanvraag en dat deze slechts in aanmerking wordt genomen voor zover hij nieuwe gegevens aanbrengt. De bewijslast met betrekking tot de “*nieuwe gegevens*” zoals bedoeld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ligt bij de verzoekende partij (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610).

De Raad wijst er verder op dat de bevoegdheid van de gemachtigde zich in het raam van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens al dan niet nieuw zijn. De gemachtigde is bijgevolg niet bevoegd om vast te stellen dat *“verzoeker niet kan terugkeren naar Iran uit vrees om vervolgd te worden”* en kan hierbij bijgevolg evenmin overgaan tot het verlenen van het voordeel van de twijfel aan verzoeker.

Het volstaat niet te rekenen op het *“voordeel van de twijfel”*, zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt. Het is niet de taak van de gemachtigde om te bewijzen dat de verklaringen van verzoeker, die reeds drie asielaanvragen heeft ingediend die afgesloten werden met een negatieve beslissing, onwaar zijn en om de lacunes in zijn bewijsvoering op te vullen. Verzoeker kan in deze dan ook niet dienstig stellen dat *“Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.”*

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoekers inleidende en afsluitende theoretische beschouwingen omtrent de motiveringsplicht geen afbreuk kunnen doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld *“; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december”*

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond. Evenmin is er sprake van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de gemachtigde.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet en van *“de Europese richtlijn 2004/38.”*

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie ; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst ; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 49/3, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Uit de bestreden beslissing dd. 24 oktober 2012 blijkt niet of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoeker grondig onderzocht heeft in het kader van artikel 48/4 §2 a + b van de Vreemdelingenwet om te weten of aan de asielaanvraag van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen.

De motivering die verweerder gegeven heeft, is stereotiep in die zin dat er een onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Door zich in de bestreden beslissing in hoofdzaak te beperken tot een verwijzing naar de eerdere asielaanvragen van verzoeker, waarbij de Belgische asielinstanties op 31 maart 2006, op 29 mei 2008 en op 4 november 2009 de resp. eerste (dd. 31 maart 2006) , tweede (dd. 26 juli 2007) en derde (dd. 30 juni 2008) asielaanvraag van verzoeker hadden afgewezen ; blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen die werden aangehaald in verzoekers dossier n.a.v. zijn tweede asielaanvraag, in overweging heeft genomen.

Volledig ten onrechte heeft verweerder de nieuwe aangehaalde asielmotieven n.a.v. verzoekers tweede asielaanvraag helemaal niet grondig getoetst aan de criteria die voorzien zijn in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker verstrekte gegevens waren nochtans wel degelijk voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder een vollediger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen die verzoeker heeft aangebracht.

Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Iran.

Verzoeker kan dan ook niet meer terugkeren naar Iran alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden."

2.11. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van "de Europese richtlijn 2004/38" aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten welk(e) artikel(en) van deze richtlijn hij geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing dit (deze) artikel(en) schendt.

2.12. De Raad verwijst voor het overige naar het gestelde in de punten 2.4 en 2.5. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van in overwegingname van een vierde asielaanvraag betreft. De Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot het nagaan of er sprake is van nieuwe elementen. De toepassing van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en overstijgt de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet in deze dan ook niet dienstig inroepen.

2.13. Verzoekers bloot betoog dat de bestreden beslissing stereotiep onvoldoende persoonlijk is en onvoldoende rekening houdt met de concrete en individuele elementen van het dossier mist op zicht van de bestreden beslissing feitelijke grondslag. Waar verzoeker vervolgens nog een schending van de zorgvuldigheidsplicht opwerpt en betoogt "Door zich in de bestreden beslissing in hoofdzaak te beperken tot een verwijzing naar de eerdere asielaanvragen van verzoeker, waarbij de Belgische asielinstanties op 31 maart 2006, op 29 mei 2008 en op 4 november 2009 de resp. eerste (dd. 31 maart 2006) , tweede (dd. 26 juli 2007) en derde (dd. 30 juni 2008) asielaanvraag van verzoeker hadden afgewezen ; blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen die werden aangehaald in verzoekers dossier n.a.v. zijn tweede asielaanvraag, in overweging heeft genomen.", dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist, aangezien de bestreden beslissing er zich niet toe beperkt te verwijzen naar verzoekers vorige asielaanvraag. Verzoeker laat na uiteen te zetten met welke elementen geen rekening werd gehouden en het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet een element, m.n. verzoekers verklaringen, niet weerhoudt omdat het ongestaafd is en derhalve geen ernstige aanwijzing kan uitmaken, houdt niet in dat er geen rekening werd gehouden met dit element. Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

2.14. Verzoeker voert in het derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en zet het volgende uiteen:

"Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door hem uitgewerkte argumenten ter gelegenheid van zijn nieuwe asielaanvraag dd. 22 oktober 2012, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag dd. 24 oktober 2012 te worden vernietigd."

2.15. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.16. Verzoeker toont met zijn bloot betoog niet aan dat het redelijkheidsbeginsel in deze geschonden werd. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een disproportionaliteit met het doel van de maatregel, met name het vermijden van *ad infinitum* herhaalde asielaanvragen.

Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. W. MOMMAERS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. MOMMAERS

M. MAES